

BEWAAR HET PAND

Uitgave tot bevordering van de handhaving der oude Gereformeerde beginselen
verschijnt eens in de veertien dagen

Kommissie van redactie:

Ds. M. Baan, Zeist; Ds. G. Blom, Meerkerk; Ds. H. C. van der Ent, Katwijk aan Zee; Ds. R. Kok, Nijkerk; Ds. H. van Leeuwen, Urk; Ds. D. Slagboom, Dordrecht-Centrum; Ds. M. C. Tanis, Sliedrecht-Centrum; J. van Heteren, Sliedrecht-Centrum en Joh. van der Lee, Alphen aan den Rijn.

Redactie:

Ds. G. Blom, Prinses Marijkeweg 13,
Meerkerk. Telefoon 01837-357

Administratie:

Joh. van der Lee, Van Eeghenstraat 14, Alphen aan den Rijn, tel. 01720-3814, postrekening 704350, t.n.v. de administrateur van „Bewaar het pand” te Alphen aan den Rijn.
Abonnementsprijs f 6,— per jaar.
Abonnementsprijs voor de Verenigde Staten en voor Canada 3 dollar per jaar.
Advertenties f 0,20 per m.m. Bij kontrakt korting.

MEDITATIE

Geen scheidbrief

„Alzo zegt de Heere: Waar is de scheidbrief van ulieder moeder, waarmede Ik haar weggezonden heb?”

Jesaja 50 : 1a

Met deze indringende vraag komt de Heere tot Zijn Israël. Hij vraagt aan de kinderen Israëls of hun moeder — Israël — de scheidbrief wil fonen, die zij van de Heere ontvangen heeft. Een antwoord kan Israël niet geven op deze vraag. Nooit heeft de Heere een scheidbrief gegeven!

In Deuteronomium 24 : 1 lezen we van het geven van een scheidbrief door een man aan zijn vrouw. De Heere wilde niet, dat wat Hij samengevoegd heeft in het huwelijk van elkaar zou scheiden. Echter, Mozes had het toegelaten in bepaalde gevallen, dat een man zijn vrouw wegstuurde en een scheidbrief meegaf, n.l. wanneer die man iets schandelijks aan haar gevonden had. In de praktijk werd zelfs om het kleinste verzuim zo'n brief gegeven.

In die brief bezat de weggezonden vrouw een bewijs van de scheiding tussen haar en haar man. Er zat iets onherroepelijks in. Door het geven ervan sprak de man uit: het is afgelopen, de band met deze vrouw is doorgesneden. Voortaan zag hij niet meer naar haar om. Het is waar, dat de man haar later weer opnieuw mocht trouwen, wanneer zij van een andere man een scheidbrief gekregen had of weduwe geworden was. Doch deze voorwaarden laten juist zien hoe groot van betekenis het geven van de scheidbrief was.

En nu had God Zich aan Israël verbonden. Het beeld van het huwelijk is niet vreemd om de betrekking tussen de Heere en Zijn volk voor te stellen. Denk b.v. aan de eerste hoofdstukken van Hosea, waarin zo ontroerend ernstig de ontucht van Israël wordt voorgesteld. De Heere had Zijn bemoeienissen ruim aan dat volk besteed. Zijn Woord had Hij gegeven. Welmenend had Hij Zijn liefde betoond. Naar recht kon de Heere daarom de scheidbrief geven aan Israël. Wanneer de kinderen Israëls niet wandelden in Zijn inzettingen, niet luisterden naar Zijn Woord, vreemd bleven aan de bekering tot God....

Wonder van lankmoedigheid! Duizendmaal had dat volk het er naar gemaakt, dat het die scheidbrief ontvangen zou. Door de mond van Jesaja laat de Heere het zeggen: „Zie, om uw ongerechtigheden zijt gij verkocht, en om uw overtredingen is uw moeder weggezonden”. De moeder had zelf om de scheidbrief geroepen door haar vele en zware ongerechtigheden.

Geheel tegen de geest en de eis van 's Heeren Wet in gebeurde het in Israël maar al te vaak,

dat een man om een kleinigheid zijn vrouw wegzond. We zien het ook in onze tijd. De wetgeving op de echtscheiding wordt „verruimd” tegen de eisen van Gods Wet. De begeerten van het vlees worden gesteld boven Gods inzettingen. Om de minste reden wordt een huwelijk ontbonden. Het aantal echtscheidingen neemt onrustbarend toe.

De Heere behoefde niet naar een reden te zoeken om Israël weg te sturen en onherroepelijk van deze moeder af te zien. Zij had daartoe alle reden gegeven. Schandelijk had zij zich betoond tegenover Hem. Die haar nagewandeld had van ogenblik tot ogenblik. Telkens weer had zij haar ontucht betoond. Andere mannen had zij nagelopen door de afgoden te dienen. Een goeddoend God de rug toegekeerd. Niets zou zij er tegen in kunnen brengen, als Hij haar de scheidbrief gaf.

Daarom: een wonder van lankmoedigheid. Wèl heeft Hij Israël doen gaan in ballingschap onder Zijn tuchtigende hand, maar géén scheidbrief. Nog blijft Israël Zijn Israël ondanks alles wat zij gedaan heeft om van Hem af te komen.

Spreekt het niet? Hoe lang heeft de Heere u al nagewandeld met Zijn welmenende roepstemmen? Hoe lang al gehouden in de tijd der bekering en genade? Wij hebben God moedwillig de scheidbrief gegeven in het paradijs, gezegd dat we geen lust hebben in de kennis van Hem. En hoe vaak hebt ge het daarna gedaan, ondanks Zijn opzoekende beloften? En nog: terwijl ge zijt in de tijd, dat God geen lust in uw dood hebt, maar in uw bekering en leven, heeft Hij nog niet onherroepelijk een einde gemaakt. Weet u voor wie dat groot wordt, een wonder van lankmoedigheid? Voor wie vernederd wordt onder de grootheid van Gods goedheid en zichzelf leert kennen voor God. Dan heb ik het verdiend door de talloze malen, dat ik Hem onteerd heb, een scheidbrief te krijgen. Rechtvaardig verdiend en dat voorgoed.

Maar hier spreekt Gods Woord beschamend en vertroostend voor het overblijfsel naar de verkiezing van Gods genade in Israël. Israël was niet weggestuurd, maar wèl naar Babel gebracht wegens de vele ongerechtigheden. Daar in Babel klinkt de klacht: „De Heere heeft mij verlaten en de Heere heeft mij vergeten”. Sion denkt, dat het aan zichzelf is overgegeven. Door eigen schuld is het terechtgekomen in die gevangenis. Het levend Sion weet daarvan.

VAN DE ADMINISTRATIE

Op de laatstgehouden vergadering van de Kommissie van Redactie is o.a. ook gesproken over de noodzakelijkheid om het abonnementsgeld te verhogen. Hoewel de kosten belangrijk gestegen zijn om ons blad uit te geven, hebben wij, dank zij de vele giften, die steeds werden ontvangen, steeds kunnen voortgaan met de abonnementsprijs van ons blad, zijnde f 6,— per jaar, een bedrag dat op het ogenblik niet toereikend is om in de kosten te voorzien. Vandaar dat werd besloten het abonnementsgeld met zegge f 1,— per jaar te verhogen, wat voor niemand enig bezwaar zijn zal. Andere bladen zijn in de laatste jaren tot veel groter verhogingen overgegaan, waarom wij met vrijmoedigheid deze verhoging mededelen. Dus D.V. met ingang van de 5e jaargang zal deze verhoging worden toegepast en wordt het abonnementsgeld gesteld op f 7,— per jaar. Met des te meer vrijmoedigheid berichten wij dit, daar verschillende abonnees een voorstel tot verhoging van het abonnementsgeld deden. Wij blijven ons blad, dat steeds meer gewaardeerd wordt, bij al onze abonnees aanbevelen. Geeft het door aan vrienden en bekenden, daar ons steeds blijkt, dat „Bewaar het Pand” bij velen nog onbekend is. Wie werft een abonnee? Ons gironummer is 704350 t.n.v. Bewaar het Pand, Van Eeghenstraat 14, Alphen a/d Rijn.

v.d.L.

Het lijkt wel alsof de Heere in het geheel niet meer aan haar denkt en zij in de gevangenis moet omkomen.

Doch neen: de Heere betuigt het, dat het niet waar is. Hij buigt Zich over: „Laat het bewijs dan eens zien, dat Ik u voorgoed heb weggestuurd?” Waar is de scheidbrief? Nooit heeft God die gegeven. Hij heeft de betrekking op haar niet opgezegd. Hij heeft niet verstoten. Met die vraag komt God in Christus tot Zijn Sion. Hij draagt de smaad van de verdiende schuldbrief op Golgotha's heuvel. De last van de schuld en ongerechtigheid van een Sion, dat Hem de rug heeft toegekeerd.

Daarin ligt de waarborg van de wederkeer van Sion. Wat een ontferming ligt daarin. Enkel vrije ontferming. God wil van Zijn Sion niet af, hoe vaak of ze dat verdiend hebben.

Als het oog des geloofs daarvoor ontsloten wordt, dan wordt het enkel genade, dat God nog aan een onwaardig zondaarsvolk denkt en Zijn liefde wegschenkt. Hoe vaak wordt het in hun leven bedorven door hun afmakingen. In de tijd der eerste liefde kreeg de wereld de scheidbrief en wandelden zij de Heere na. Zijn beloften deden kracht in hun leven en de liefde van het hart ging uit naar Hem. Het wonder leefde in hun ziel, dat de Heere naar hen wilde omzien. Doch wat kwamen er ongerechtigheden tussen, verkoelde de liefde. Eigen bestaan werd meer ontdekt. Langs de weg der ontdekking wordt het zo'n nameloos wonder: geen scheidbrief. Geen scheidbrief, hoewel naar recht verdiend, in Zijn Goddelijke genadehand. Waard om als een ontuchtige vrouw verstoten te worden, maar nu uit genade aangenomen in gerechtigheid en gericht, in goedertierenheden en barmhartigheden. Om de Heere te dienen uit kracht van Zijn genade door de Geest in heiligmaking.

Eenmaal zal het openbaar komen, dat de Heere een einde maakt aan de tijd der genade. Dan is er in die zin wèl een scheidbrief voor wie de wereld en de zonde geen scheidbrief gaven. Voortleven in onbekeerlijkheid tegenover de Heere en dat tegen Zijn roepstemmen

in, die vermanen om met de wereld te breken, is ontzettend. De Heere spreekt: Zoek Mij en leef. Met uw afkerig hart onder God te buigen is nog nooit tegengevallen. Dit Woord blijft zijn kracht houden. Voor alle nooddriftigen klinkt er de bemoediging in door: veracht Gods goedheid niet, nooit zal

Hij Zijn gevangenen begeven. Zijn hand is nog niet verkerd om te verlossen. In de weg des geloofs doet Hij delen in Zijn gemeenschap. Hij blijft de Getrouwe tot het laatste toe. Geen scheidsbrief, want niets zal hen scheiden van de liefde Gods in Christus Jezus.

D. Slagboom

De Christinnereis is voor jong en oud

23.

De jongste zoon heeft blijk gegeven van zijn belangstelling voor het Woord, en dat deed ons weldadig aan. En al is dat op zichzelf nog geen beleving, de belangstelling gaat toch altijd aan de beleving vooraf. Toen de Heere Jezus de belangstelling van de schare zag, is Hij geklommen op een berg en als Hij nedergezeten was, heeft Hij Zijn mond geopend tot onderwijzing in de praktijk der godzaligheid. Daarvan hebben wij de profijten tot op de dag van heden.

„En daar de jongste goed geantwoord heeft”, zeide Voorzichtigheid, „twijfel ik niet of de anderen zullen uw onderricht ook wel alle eer aandoen, moeder Christinne”. Daarop wendde zij zich tot de tweede, Jozef, en vroegde hem: „Wat is de mens?”

„De mens is een redelijk schepsel, door God geschapen”, was zijn antwoord.

„Wat wil het zeggen, dat de mens verlossing nodig heeft?” vraagt Voorzichtigheid verder aan Jozef.

„De zonde is zulk een grote en machtige tiran, dat niemand ons uit zijn kluisters kan verlossen dan God alleen. En die God is zo goed en heeft de mens zo lief, dat Hij hen inderdaad uit die ellendige toestand verlost”, was het antwoord van deze jongen.

Op de vraag: „Wat is Gods bedoelen met de behoudenis van zondaren, Jozef?” luidt zijn antwoord: „De verheerlijking van Zijn naam, genade en recht en de eeuwige gelukzaligheid van Zijn schepselen!”

„Nog een vraag Jozef: Wie worden door Hem zalig gemaakt?”

„Zij, die Zijn verlossing aannemen”.

Jozef weet dus uit het onderwijs hem gegeven door zijn moeder, dat er onderscheid is tussen nemen en aannemen. De hypokriet neemt en weet niet wat het is te leven vanuit het Goddelijk schenken. Kan dan ook niet met dat gestolen goed voor het aangezicht des Heeren komen. Maar de oprechten worden bij het licht van de Heilige Geest vanuit het Goddelijk schenken vervrijmoedigd Christus en al Zijn weldaden aan te nemen, daar zij Hem daartoe door het geloof werden ingelijfd. „Goed mijn jongen”, zeide Voorzichtigheid tot bemoediging, „uw moeder heeft u goed onderwezen, en gij hebt alles goed onthouden. En gij, Samuel, zal ik u ook eens onderwerpen?”

„Zeer gaarne”, zeide hij, en begrijpelijk, want echte leerlingen stellen er prijs op dat hen iets gevraagd wordt.

de vraag dan: „Wat is de hemel?” was het antwoord: „De plaats der hoogste gelukzaligheid, omdat God daar woont!”

En zeg nu eens: „Wat is de hel?” „De hel is de meest rampzalige plaats, omdat het de woonplaats is van zonde, duivel en dood”.

„Waarom wenst gij, Samuel, naar de hemel te gaan?”

„Opdat ik Gods aanblijft moge aanschouwen en Hem zonder ophouden moge dienen. Ook verlang ik vurig de Heere Jezus te zien en voor altijd Zijn gemeenschap te genieten. En dan ben ik begerig, die volheid des Heiligen Geestes te bezitten, die hier nimmer mijn deel kan zijn”.

Ook over deze antwoorden gaf Voorzichtigheid haar goedkeuring te kennen. Van dood en leven, vloek en zegen, hel en hemel moeten onze jonge mensen een gedegen kennis bekomen. Daar waren tweeërlei mensen in de tempel, daar zijn tweeërlei ranken aan de wijnstok en daar is tweeërlei einde, zegt de Schrift ons duidelijk en krachtig. Onze jonge mensen moeten door de vernieuwing des harten komen tot de onberouwelijke keus de

Heere te vrezen, anders blijven zij onvruchtbare ranken, die in het vuur geworpen zullen worden.

Nu kwam Voorzichtigheid zich te wenden tot Mattheüs met de vraag: „Wat gelooft gij, mijn jongen, omtrent de Bijbel?”

„Ik geloof”, zo sprak hij, „dat de Bijbel is Gods heilig Woord”.

Waarop hem de vraag gesteld werd: „En is daarin niets geschreven, dan wat gij verstaat?”

„Ja, heel veel”, was daarop zijn antwoord.

„Wat doet gij”, zo vroegde Voorzichtigheid verder, „wanneer gij zulke plaatsen ontmoet, die gij niet verstaat?”

„Wel, dan denk ik, God is wijzer dan ik. Ook bid ik dat het Hem behagen mocht, mij alles te leren verstaan wat Hij weet dat goed voor mij is”. Wie de waarheid verstaat, wordt er door vrijgemaakt.

„En wat gelooft gij ten opzichte van de opstanding der doden?”

„Ik geloof”, zo sprak Mattheüs, „dat zij zullen opstaan, dezelfde die begraven zijn, dezelfde in wezen, doch niet in verderfelijheid. En dit geloof ik om tweeërlei reden: Ten eerste omdat God het beloofd heeft, en ten tweede omdat Hij machtig is het te doen”.

Hierop zeide Voorzichtigheid tot de knapen: „Luistert steeds naar het onderricht van uw moeder, want zij kan u nog veel meer leren. Ook moet gij naarstig letten op hetgeen andere godvrezende mensen u zullen zeggen, want het is vooral ter wille van de jongeren dat zij getuigenis afleggen van hetgeen hun van Godswege is geopenbaard. Want in het Woord hebben wij altijd te doen met de Goddelijke openbaring tot zegen en zaligheid van zondaren.

Geef ook nauwkeurig acht op Gods werken in de natuur, maar steeds onder de invloed van het boek, dat de oorzaak werd, dat uw vader zich op de pelgrimsreis begaf. Wat mij betreft, mijn jonge vrienden, ik wil u gaarne onderwijzen, zolang gij hier zijt, en het zal mij genoeg doen uw vragen te mogen beantwoorden, die kunnen strekken tot verheerlijking van God”.

Groot is het voorrecht van de kinderen, die geleid worden in dat heerlijke licht om iets te mogen gevoelen van de liefde, die straalt uit de onderhouding van de gemeenschap der heiligen. Want dit is zo maar niet bij te brengen vanuit een boekje. Vanuit de werkelijkheid van de beleving moet het de kinderen bijgebracht worden, zal het voor hen zijn een blijblijvende zaak om er vrucht van te hebben voor hart en leven. De Heere vraagt om onze kinderen, Hij wil dat wij met hen tot Hem komen tot verkrijging van de zegen der genade.

Toen de pelgrims ongeveer een week aan deze plaats vertoefd hadden, ontving Barmhartigheid bezoek van iemand, die voorgaf veel belang in haar te stellen. Zijn naam was Wakker en hij was iemand, die een goede opvoeding had genoten, en gaarne de schijn had van godsdienstig te zijn, maar die in de grond van zijn hart uit begeerte naar tijdelijk goed aan de wereldse dingen gehecht was. Hij bracht enige keren bezoek aan Barmhartigheid en eindelijk vroeg hij of zij zijn vrouw wilde worden. Barmhartigheid nu had een lief gelaat en was daarom des te aantrekkelijker. Zij was altijd bezig; wanneer zij niets te doen had voor zichzelf, maakte zij kousen of kledingstukken voor anderen en gaf ze aan wie ze nodig hadden. En de heer Wakker, niet wetend dat zij zoveel voor anderen deed, was zeer met haar arbeidzame aard ingenomen,

zeggende: „Ik ben er zeker van, een uitstekende huisvrouw in haar te zullen vinden”. Barmhartigheid maakte het aanbod, dat haar gedaan was, aan de bewoonsters van het huis bekend, en vraagt of zij iets van de man wisten, daar zij hem beter moesten kennen dan dit met haar het geval was. Men deelde haar mede, dat hij iemand was van een zeer werkzame aard, en die zich het voorkomen gaf van godsdienstig te zijn, maar dat zij vreesden, dat de ware kracht om goed te doen hem geheel ontbrak. „Nu”, zei Barmhartigheid, „dan wil ik niet meer naar hem omzien, want ik wil mijn ziel nimmer moeilijkheden in de weg leggen”.

Voorzichtigheid antwoordde toen, dat het niet nodig was hem erg te ontmoedigen. Want dat, als zij slechts voortging om voor de armen te werken zoals zij begonnen was, zijn liefde spoedig zou verkoelen.

Op zekere dag vond hij haar weder bezig klederen voor de armen te maken. Toen zeide hij: „Wat, nog altijd daarmee bezig?” „Wel”, was het antwoord; „dit is een werk voor mijzelf of voor anderen”. „En wat kunt gij daarmee wel verdienen?” „O”, hernam zij, „ik hoop zodoende rijk te worden in goede werken, mijzelf weggelende een goed fundament tegen het toekomende, opdat ik het eeuwige leven verkrijge”. „Maar wat doet gij er dan mee?” riep hij uit. „Ze dienen om er de naakten mee te kleden”, gaf zij blozend ten antwoord. Hij begon zich nu gaandeweg terug te trekken en als anderen hem naar de reden daarvan vroegen, zei hij: „Barmhartigheid is een aardig jong meisje, maar met ziekelijke begrippen”. Maar door genade was zij gezond in het geloof en uit kracht daarvan ijverig in goede werken.

Nijkerk

R. Kok

Naar de Catechisatie

65.

De straf der zonde (3)

God moet de zonde straffen overeenkomstig Zijn rechtvaardigheid en heiligheid.

Onze Heidelberger zegt in zondag vier: „maar Hij vertoornt Zich schrikkelijk beide over de aangeboren en werkelijke zonden en wil die door een rechtvaardig oordeel tijdelijk en eeuwiglijk straffen”.

God Zelf betuigt in Genesis 2 : 17: „Ten dage als gij daarvan eet, zult gij de dood sterven”. We kunnen de straf der zonde onderscheiden in TIJDELIJKE en EEUWIGE straffen. En daarin ligt besloten de dood in drieërlei zin: de tijdelijke, de geestelijke en de eeuwige dood.

De tijdelijke dood is de scheiding tussen ziel en lichaam. Bij deze tijdelijke dood heeft God uitstel gegeven. Adam en Eva zijn niet direkt op het eten van de verboden boom gestorven. God kwam in Zijn eeuwige barmhartigheid en genade tot hen met de belofte van verlossing in de z.g.n. „moederbelofte”.

De GEESTELIJKE dood trad onmiddellijk in. Deze is de scheiding tussen Gods gemeenschap en gunst en de mens. We zien dit duidelijk bij Adam en Eva. Zij verbergden zich direkt na het eten van de verboden boom. Door de zonde hebben zij en wij het BEELD GODS verloren.

In de les over „het beeld Gods” (les 49) hebben we besproken, dat de mens de ware kennis van God, waarin het beeld Gods ook bestond, geheel is verloren, maar dat er nog „enig licht der natuur” in hem is overgebleven. D.w.z. dat de mens nog redelijk, zedelijk schepsel is. Onze Nederl. Geloofsbelijdenis spreekt van „kleine overblijfselen derzelve, die genoegzaam zijn om de mens alle onschuld te benemen” (art. 14). Het zijn de ALGEMENE gaven en zegeningen, waarin de mens nog mag delen door Gods ALGEMENE goedheid.

Maar bedenk wel, dat hiermede niet bedoeld wordt, dat er in de mens nog enig wezenlijk „geestelijk” goed is overgebleven. Dit is de mens kwijt en hij kan het ook niet door zichzelf verkrijgen. Want de mens is GEESTELIJK

DOOD. Efeze 2: „Dood in de zonden en misdaden”.

Krachtens deze geestelijke dood is de mens onmachtig geworden onder de zonde.

De eeuwige dood is het eeuwig straflijden in de hel.

Wat is eigenlijk de dood?

Velen denken, dat zij is een „vernietiging” van de mens. Die gedachte ligt ook in het standpunt van de Jehovah-getuigen, door het sterven van de ongelovigen.

„Sterven” is een voortbestaan, maar dan ten verderve voor hen, die verloren gaan. Het eeuwig verderf zal zijn een eeuwig verdervingsproces als eeuwige vloek. De Schrift spreekt van „waar hun worm niet sterft en het vuur niet uitgeblust wordt”, Mark. 9 : 46.

Sterven is de tegenstelling van leven en gemeenschap, dus disharmonie, verbreking van alle levenseenheid, van alle gemeenschap. In de hel zal er dus geen appel meer mogelijk zijn. Dat zal wat uitmaken, eeuwig onder het sarren van de duivelen te moeten verkeren, in oneindige smarten en angsten. Ja, wie zal het onder woorden kunnen brengen, wat dat lijden zal zijn.

Gelukkig zij, die hier, in het heden der genade, iets leren kennen bij ontdekkend licht van psalm 116:

Ik lag gekneld in banden van de dood,
Daar d' angst der hel mij alle troost

deed missen.

Ik was benauwd, omringd door droefenissen,
Maar riep de Heer' dus aan in al mijn nood.

Och Heer', och wierd mijn ziel door U gered.
Toen hoorde God, Hij is mijn liefde waardig.

De tijdelijke of lichamelijke dood heeft betrekking op onze verhouding tot de stoffelijke wereld, in en buiten ons.

Daaruit vloeit voort het velerlei lijden, in ziekten en pijnen, in zorgen en moeiten en lasten in de strijd om het bestaan. Job doelde hierop toen hij sprak: „Heeft niet de mens een strijd op aarde en zijn zijn dagen niet als de dagen van een dagloner?” Job 7 : 1.

Nu dienen we wel voorzichtig te zijn met het maken van toepassingen ten opzichte van ziekten en tegenheden. Achter deze behoeven niet altijd **BIJZONDERE** zonden te liggen. Maar wel geldt in de algemene zin het spreekwoord: „waren er geen zonden, dan waren er geen wonden”.

Zo zijn in het algemeen katastrofes en rampen, die de wereld teisteren, gevolg van de oordelen Gods. Psalm 76 : 9; Jes. 26 : 8, 9.

De vloek over het aardrijk doet doornen en distelen voortbrengen, doet de man in het zweet zijns aanschijns zijn brood eten en doet de vrouw met smart kinderen voortbrengen, ja, doet de schepping zuchten als in barensnood zijnde (Gen. 3 : 17-19; Rom. 8 : 22).

Nu zijn alle zonden in zichzelf **ONVERGEFELIJK**, d.w.z. buiten Christus. Alleen in Christus zijn de zonden vergefelijk. Waarom? Omdat Christus de **GENOEGDOENING** heeft gebracht aan Gods recht voor al de Zijnen. Gods recht eiste: betaling voor de zonde, en die heeft Christus gedaan als volkomen afbetaling. Daarom geldt het voor Gods kinderen: „Gij zijt duur gekocht”.

Welzalig hij, wiens zonden zijn vergeven,
Die van de straf voor eeuwig is ontheven;
Wiens wanbedrijf, waardoor hij was bevestigd
Voor 't heilig oog des Heeren is bedekt.

Eén zonde is echter absoluut onvergefelijk. Dit is de speciale zonde tegen de Heilige Geest. Het is „de zonde tot de dood”, waarvan de apostel Johannes spreekt in 1 Joh. 5 : 16.

Deze zonde tegen de Heilige Geest is een „speciale” zonde; zeiden we. Want in zekere zin zondigen wij allen tegen de Heilige Geest. Stefanus zegt tot de leden van de Joodse raad: „Gij hardnekkigen en onbesnedenen van hart en oren, gij wederstaat altijd de Heilige Geest”, Hand. 7 : 51.

Zelfs ook Gods kinderen kunnen de Heilige Geest „bedroeven”.

Maar deze zonden zijn vergefelijk in Christus. Wat is dan de onvergefelijke zonde tegen de Heilige Geest?

Zij is een aparte, speciale, opzettelijke **LASTERING** van de Persoon en het werk van de Heilige Geest, tegen innerlijke overtuiging in. Voor hen, die deze zonde doen, is de deur der genade reeds hier gesloten. Zij komen nooit tot berouw. Voor hen is geen gebed.

Dit maant ons ernstig om de Heere te smeken, dat Hij ons en onze kinderen beware voor de verharding van ons hart! Over al de roepstemmen heenleven is zo gevaarlijk. Dat we toch bidden om vernieuwing van ons hart, om ware boetvaardigheid en bekering.

Die de Heere in oprechtheid vrezen kunnen vaak bang bestreden worden over deze zonde tegen de Heilige Geest. Satan valt hen er mee aan. Maar dit zij voor hen tot troost: juist het feit, dat zij hierover bekommerd zijn, is het bewijs, dat zij die zonde niet gedaan hebben. Want, die deze zonde doen, zijn totaal verhard. Zij zijn als 't ware immuun geworden voor elke verontrusting.

Urk

v.L.

Voor de jeugd

Beste Jongelui!

Ik ga in dit stukje met jullie eens praten over „het worden van dominee”. En dit naar aanleiding van een schrijven, dat ik van één van jullie mocht ontvangen, die daar mee zat. Ik zal de schrijver verder maar niet aanduiden en ook geen persoonlijke dingen noemen, die hij omtrent zichzelf heeft meegedeeld.

Ik wil echter wel zeggen, dat ik het prettig vind wanneer iemand mij één en ander omtrent zichzelf meedeelt. Dat wijst op vertrouwen. En vertrouwelijk met elkander omgaan is weer een bewijs van een goede verstandhouding. Niemand zal ontkennen dat dit een belangrijke zaak is.

Misschien zijn er nog wel meerderen, die met dezelfde vragen zitten, n.l. of zij dominee moeten worden of niet.

Laat ik jullie vertellen, dat ik blij ben, dat er nog jonge mensen zijn die dat willen. Want men schrijft er over in de kranten, dat de belangstelling onder de jonge mensen, voor het ambt van predikant, minder wordt. Dat geloof ik ook. Ik weet echter niet of ik dit nu een achteruitgang moet noemen of een vooruitgang.

Dat er minder belangstelling is voor het ambt van predikant kan men een achteruitgang noemen, wanneer je het verleden van de ideale kant beziet. Ik bedoel, wanneer je van de gedachte uitgaat, dat een ieder, die zich vroeger daarvoor meldde, ook werkelijk een door God geroepen predikant was. Ja, wanneer dit zo was, dan is het inderdaad een achteruitgang, dat er nu minder zijn, die het wonder ambt begeren te bekleden. Want dan zou God er nu minder roepen dan voorheen.

Nu is een zaak van de ideale kant bekijken wel heel aardig, maar we moeten altijd ons maar aan de realiteit houden. Dat is de werkelijkheid. Want daar hebben we tenslotte mee te doen. En dan was het vroeger heus niet zo, dat een ieder, die zei begeerte te hebben om dominee te worden, daartoe van God ook geroepen was. Want de praktijk leerde, dat men heel veel bijoogmerken er op na hield.

Men dacht aan een goede boterham. Men dacht aan een aangenaam leven. Men dacht aan het verheerlijkt worden door mensen. Daar is uiteindelijk iedereen wel vatbaar voor in meer of mindere mate. Men dacht.... Ach ja, waar dacht men al niet aan? Wie zal al de gedachten raden van hen, die meenden, dat de weg naar de preekstoel voor hen al openlag? Wanneer er nu minder van die idealisten zijn, kan ik dat echt geen achteruitgang noemen, maar een vooruitgang. Heel veel kaf op dit terrein heeft zich in de loop van de tijd zelf al uitgezuiverd.

Dat wil echter niet zeggen, dat er nu geen kaf meer onder het koren zit. Integendeel. De tijd is wat dat betreft heel donker, en dan zijn we

er toch echt niet op vooruit gegaan. Je zou het misschien vandaag wel zo moeten zeggen: Zit er nog wel koren onder het kaf? Is het allemaal geen kaf wat vandaag de dag de preekstoel opgaat? Kaf is heel licht. Men neemt het erg gemakkelijk, men is er zo.

Nu zijn er altijd valse profeten geweest. Veel meer dan ware. En die zullen er wel blijven ook. De Bijbel leert het ons duidelijk. Hoeveel valse profeten waren er ten tijde van Achab niet? En als we de Profeten lezen, dan komen we het herhaaldelijk tegen, dat er mensen waren, die spraken van vrede, vrede en geen gevaar. Zij deden dat nog in de Naam des Heeren ook. Waarom ook niet? Valse profeten hebben in den regel tot kenmerk dat ze erg brutaal zijn. Ze durven alles. Ze durven zelfs op te treden in de Naam des Heeren, zonder dat de Heere hen gezonden heeft.

Dat dit een hachelijke onderneming is, daar hebben ze geen erg in. Want anders zouden ze wel een ander beroep uit gaan oefenen.

Bij alle schijn dus, die er altijd is geweest en ook wel blijven zal, zijn er toch ook nu nog profeten, dominees, die door de Heere tot het ambt geroepen zijn. Daar staat uiteindelijk de Heere Zelf voor in. Hij laat Zijn eigen werk niet in de steek. Dat mogen de waarlijk geroepen menigmaal ervaren in hun leven. En dat tot roem van Gods genade. Want dominee te mogen zijn en te mogen blijven, dat is een wonder van Gods genade. Dat zal elke geroepen ambtsdrager onderschrijven. Want niemand van hen zal ooit kunnen zeggen zichzelf het ambt waardig gemaakt te hebben. Het is steeds weer een verwaardiging van Gods wege, te kunnen en te mogen preken.

Maar, hoor ik mijn vriend al zeggen, zo ver ben ik nog niet. Waaraan kan ik nu weten dat ik door de Heere geroepen ben tot dat wonder ambt? Want daar zit ik mee. Daar loop ik al jaren mee rond. Daar ben ik nog steeds niet mee klaar gekomen. Met een begeerte zonder meer, zegt hij, kan ik het niet doen.

~~Nu, daar ben ik, om te beginnen, blij om.~~
■ Want een begeerte zonder meer is ook niet voldoende.

Met dat woord „begeerte” is echter menigmaal nogal eens wonderlijk omgesprongen. En ik ben er helemaal niet zeker van dat dat ook nu niet meer gebeurt. Want met het woord „begeerte” is de één aangenomen en met dat zelfde woord werd de ander weer afgewezen. Misschien klinkt jullie dat wat wonderlijk in de oren, maar toch is dat zo.

Als iemand zei een begeerte te hebben en hij liet daarbij diverse diploma's zien en nog een goed getuigenschrift van zijn kerkeraad bovendien, dan was het woord, dat Paulus aan Timotheüs schreef, spoedig bij de hand: 1 Tim. 3 : 1: Dit is een getrouw woord: zo iemand tot eens opzieners ambt lust heeft, die begeert een treffelijk werk. Met heel veel goede wensen zag zo iemand zich dan de toegang tot de kansel ontsloten.

Terwijl later bleek, dat de arme man beter nooit zo „hoog” had kunnen grijpen. Het werd een mislukking ondanks de begeerte en ondanks alle beste wensen.

Daartegenover staat, als iemand zei tot het opzieners ambt lust te hebben, en hij had op een bepaalde manier de wind niet in de zeilen, hoewel er oogziens overigens niets op aan te merken viel, dat men tot hem zei: 1 Kon. 8 : 18, 19: Dewijl dat in uw hart geweest is Mijn Naam een huis te bouwen, gij hebt wel gedaan, dat het in uw hart geweest is; evenwel, gij zult dat huis niet bouwen....

De jongeman begreep daaruit dan wel zoveel, dat het voor hem niet weggelegd was om met de profetenmantel getooid door het leven te gaan. Hij vertrok dan ook om zich meestal nooit meer te laten zien. Ook een bewijs, dat hij niet door God geroepen was.

Ten deze ben ik het niet met diegenen eens, die zeggen, dat er rond lopen, die nooit dominee hadden moeten worden, maar ook dat er rond lopen, die het wel hadden moeten worden, maar door omstandigheden niet zijn geworden.

Het eerste geloof ik wel. Het tweede niet, omdat bij mij de vaste overtuiging leeft, dat een

ieder, die God roept, er ook zeker komen zal, al gaat het door een weg van onmogelijkheid. Ja, ik geloof dat het bij de waarlijk geroepenen altijd langs de weg van het onmogelijke gaat. Want in die weg komt God Zijn wonderen te verheerlijken, ook in betrekking tot de roeping tot het ambt. Gelukkig die predikant of aanstaande predikant, die ten deze van de „wonderen Gods” in zijn leven mag gewagen. De „wonderen Gods” zijn andere zaken dan allerlei „wonderlijke dingen”. Want die kunnen ook worden opgedist, zonder dat er iets van God bij is.

Als de „wonderen Gods” mogen worden verhaald, dan komt daarbij niet de mens op de troon, maar dan wordt God op het allerhoogst verheerlijkt en de zondaar op het diepst vernederd.

Dat is uiteindelijk het werk van alle waarlijk geroepen predikanten: God op het hoogst verheerlijken en de zondaar op het diepst vernederen. Daarin is zaligheid gelegen voor een ziel, die dat beoefenen mag.

Hebben jullie daar zin in, jongelui? Dat kan ik je eerlijk aanbevelen.

Een volgende keer nog iets meer hierover.

Jullie aller vriend

Ds. H. C. v.d. Ent

Wie evangeliseert?

We zouden ook kunnen vragen dóór wie — en áán wie — wordt geëvangeliëerd? Na Zijn opstanding geeft de Heere Jezus Zijn jongeren de opdracht: „Gaaf dan henen, onderwijst alle volkeren”, Matth. 28 : 19. Hiermede is de vraag: dóór wie en áán wie, reeds beantwoord. De verkondiging wordt opgedragen aan de Zijnen, aan allen, die Hij daartoe roept. Hoe zullen zij prediken indien zij niet gezonden worden? Rom. 10 : 15. Paulus zegt: de nood is mij opgelegd, 1 Kor. 9 : 16. Aan wie? Aan alle creaturen. Dit evangelie des Koninkrijks zal in de gehele wereld gepredikt worden, Matth. 24 : 14. Hierbij lezen we niet van een verkondiging aan speciale groepen z.a. aan studenten, woonwagenbewoners, rekreanten, zondagsreizigers enz. enz. De prediking van het evangelie-áán-wie is onbegrensd, de christelijke godsdienst moet over de gehele wereld opgericht worden, van heidenvolken moeten christenvolken gemaakt worden. Op het: áán wie moet geëvangeliëerd worden, hopen we een volgende keer nog nader in te gaan. Thans gaat het over: dóór wie wordt geëvangeliëerd. Dat dóór wie is zoals we zeiden beperkt. Tot de verkondiging des heils wordt men geroepen. Paulus wist zich geroepen tot het werk der bediening. „Geroepen niet van mensen, noch door een mens, maar door Jezus Christus, en God de Vader, Die Hem uit de doden opgewekt heeft”, Gal. 1 : 1.

Die opgevaren is heeft de mensen gaven gegeven. „En Dezelve heeft gegeven sommigen tot apostelen, sommigen tot profeten en sommigen tot evangelisten” enz. Ef. 2 : 11. Geroepen tot het werk der bediening, zie ook Hand. 6 : 4, 2 Kor. 4 : 1, 1 Tim. 2 : 12. Nu heeft de Nieuwe Vertaling bij Efeze 4 : 11 niet meer: tot het werk der bediening, doch: tot dienstbetoon! Dienstverlening en medemenselijkheid. Daarom wordt het tegenwoordig vaak zo gesteld, dat de zending zou kunnen vervangen worden door internationale hulpverlening. Dit zijn pogingen om de wereld meer leefbaar te maken, zonder de oorzaak van 's werelds ellende uit Gods Woord aan te wijzen. Het is waar, dat de evangelieverkondiging aan hulpverlening gepaard kan gaan, denk b.v. aan de ziekenhuizen op de zendingsvelden. Maar hulpverlening op het sociale, ethische vlak, we bedoelen een soort humanisme, heeft niets te maken met de prediking van het evangelie der bekering, zie Luk. 24 : 47.

De liefde tot de naaste is een vrucht van het nieuwe leven, of beter, een vrucht uit Hem, Die om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden verbrijzeld is. Die hier door Geesteslicht iets van ondervonden heeft, gaat,

zonder ambtelijke roeping, verkondigen. Verkondigen: de lankmoedigheid en goedheid Gods, dat God goed is voor een slecht mens. Geen roeping, doch ambtelijk in de genade staande, zoals Prof. Wisse het eens zeide, kan het niet anders of de ware Sioniet gaat verkondigen de deugden Desgenen, Die hem uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht, 1 Petr. 2 : 9. Wie evangeliseert? Degene, die daartoe van Godswege geroepen is, een ieder op zijn plaats. Zijn dienst-knechten om in navolging van Hem: de armen het evangelie te verkondigen, om te genezen die gebroken zijn van hart, enz. enz. Luk. 4 : 18, 19. Zijn kinderen om hen te doen vertellen: Zijn wonderen, Zijn lof, wat Hij gedaan heeft aan hun ziel. Psalm 107 b.v. spreekt van het loven van Gods goedertierenheid en wonderwerken, het verhogen van Hem in de gemeente des volks, van een roemen in Hem. Roepende tot de Heere verlost Hij hen, en dan volgt: evangeliseren. Hiermede is nog lang niet alles gezegd over het door wie geëvangeliëerd wordt. Dit hopen we een volgende keer te doen.

Tot slot willen we er alleen nog dit van zeggen: velen menen tot evangeliseren ge-

roepen te zijn, doch zij stellen de maatschappelijke hulpverlening bovenaan. Woordverkondiging met de zo noodzakelijke oproep tot waarachtige bekering wordt dan gezien als niet meer passend in deze tijd. Op de vraag: wie evangeliseert? zouden we kunnen antwoorden: dezen niet, dezulken humaniseren. A.B.

Boekbespreking

De pastoor van Jacobswoude door P. de Zeeuw JGzn. Wendelmoet van Monnikendam door dezelfde. Uitgaven van N.V. Uitgeverij „De Banier”, Vianen.

Deze boeken verhalen van twee martelaren uit de eerste jaren na de Hervorming in 1517. Jan de Bakker is een bekende martelaar, maar ook van Wendelmoet weten we één en ander af. De Zeeuw heeft de gegevens verwerkt tot een paar mooie verhalen, waarbij het natuurlijk in hoofdzaak gaat om de feiten zelf. Bij het lezen komt wel de vraag op of de geestelijke sfeer wel juist getekend is. Deze is naar onze mening te vlak.

Het is goed, dat onze kinderen zulke boeken lezen. In deze tijd van verbodsbodding met Rome moeten wij en ons nageslacht weten waar het bij de Reformatie om gaat, wat de Heere daardoor geschonken heeft en wat onze voorgelachten daarvoor hebben moeten lijden.

Beide boeken tellen ruim 50 blz. en worden hier in tweede druk aangeboden in mooie geplastificeerde banden tegen een prijs van f 3,40 per stuk.

B.

STICHTING TER BEHARTIGING VAN DE BELANGEN VAN HET VOORTGEZET ONDERWIJS OP REFORMATISCHE GRONDSLAG VOOR ROTTERDAM EN OMSTREKEN

Deze stichting, waarin samenwerken personen, behorend tot de Nederlandse Hervormde Kerk (Geref. Bond), de Gereformeerde Gemeenten, de Christelijke Gereformeerde Kerken, de Gereformeerde Gemeenten in Nederland en de Oud Gereformeerde Gemeenten, heeft toestemming gekregen om in 1970 te Rotterdam een ATHENEUM te stichten.

Deze school zal in augustus 1970 worden geopend.

In verband met het treffen van noodzakelijke voorbereidingen en het aanvragen van rijksstudietoelagen, hetgeen vóór 1 februari 1970 moet geschieden, is reeds thans een voorlopige opgave van leerlingen voor de eerste klas gewenst. Gaarne spoedige schriftelijke aanmelding bij Ir. L. van der Waal, Statenweg 107b, Rotterdam.

Het Bestuur

OUDDORP (Z.H.)

Het bestuur van de school met de Bijbel vraagt een

onderwijzeres

voor klas 1 (met j en k)

en een

onderwijzer

voor klas 5 of 6 (met j en r).

Geref. beginselen.

Onze nieuwe school ligt in een unieke omgeving. Veel natuurschoon! Voor passende woonruimte wordt gezorgd. 2 keer per mnd. reiskostenvergoeding. Brieven met volledige inlichtingen aan J. J. van Wijk (h.d.s.), Margrietweg 19, Ouddorp. Telef. 01878-576.

APELDOORN s.o.

STREEKBIJEENKOMST

Voor allen, die belangstellen in het streven van de STICHTING REFORMATISCHE PUBLIKATIE, gevestigd te Driebergen, is op aandrang van velen thans een streekbijeenkomst georganiseerd, welke D.V. zal worden gehouden op DINSDAG 16 DECEMBER a.s. te APELDOORN in het kerkgebouw van de Ned. Herv. Evangelisatie op G.G. aan de Smaragdstraat („Eben-Haäzerkerk”). Aanvang half acht.

Spreekers:

1. Ds. L. Blok, pred. der Geref. Gemeente te Beekbergen, openingsrede.
2. Dhr. L. H. Oosten, 2e sekretaris van de S.R.P. Kollekte voor het Reformatorisch Dagblad; korte pauze met gelegenheid tot het stellen van vragen.
3. Dhr. J. Veenendaal, administrateur v.d. S.R.P. (beantwoording van evt. vragen).
4. Dhr. J. de Rooy, Rijssen, slotwoord.

Sluiting vermoedelijk omstreeks 9 uur. Belangstellenden, ook vrouwen en de jeugd, zijn hartelijk welkom. Laat de kerk vol zijn: de zaak is het waard!

Adres van de stichting: S.R.P., Bosstraat 21, Driebergen. Gironr. 159 99 99.

Veel kwalen vinden hun oorzaak in nervositeit. Vandaar de steeds toenemende vraag naar onze bekende

ZENUWKRUIDEN

Een plantaardig preparaat, dat de overspannen zenuwen tot rust brengt, angsttoestanden en nachtelijke tobberijen verjaagt en een goede nachtrust bevordert.

Kuur voor een maand f 6,75 (BTW en verzendkosten zijn inbegrepen).

DROGISTERIJ SIKKING

BARREVOETESTRAAT 5 — HAARLEM
Telef. 023-312882 — Giro 190609

TOB NIET LANGER!

Door de genezende werking van

ELEKTROLYT

water en zalf

zijn al velen volkomen genezen van: hoge of lage bloeddruk, nerveusiteit, zenuwen, hoofdpijn, darmstoornissen, aambeien, gal- en nieraandoeningen, reuma, spierpijnen, spataderen, open benen, evenwichtstoornis, exzeem, acne (jeugdpuistjes) enz.

NEEM EEN KUUR.

J. ROSMAN - NIJKERK

BERNHARDSTRAAT 17,

Een nieuw

Reformatorisch Dagblad

óók voor U

Er bestaat in deze tijd van afval en verval, dringend behoefte aan een nieuw positief Reformatorisch Dagblad, dat ons volk en vooral onze jeugd niet verleidt met nieuws over toneel, bioscoop, dans, enz. Dat niet spot met Gods dag, Zijn Woord en Zijn instellingen. Dit dagblad kan er komen als u meehelpt door u direkt op te geven als abonnee en/of propagandist en verder anderen opwekt ook abonnee te worden.

Ondergetekende geeft zich bij voorbaat op als: abonnee en/of propagandist.

Naam:

Adres:

Woonplaats:

Prov: (doorhalen hetgeen niet gewenst)

In te zenden aan: L. H. Oosten, Bosstraat 21, Driebergen.

Giften worden gaarne verwacht op:

GIRONUMMER: 1 59 99 99 van de Penningm.

Stichting Ref. Publikatie te Driebergen.

U kunt ook een financiële toezegging doen groot f.....